

GLASILO

„Slovenskega osrednjega čebelarskega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko“
s sedežem v Ljubljani ter „Slov. čebelarskega društva za Spodnje Štajersko“.

Urejuje FRANČIŠEK ROJINA.

Izhaja 10. dan vsakega mesca in se pošilja udom zastoj.

Leto XIII.

V Ljubljani, mesca decembra 1910.

Štev. 12.

Reklama.

Društveni tajnik gosp. Hinko Zirkelbach mi je pisal: „Ne pozabi napraviti za to številko na prvi strani nekoliko reklame za list!“

Prebravši to naročilo sem si mislil: „Ni potreba! „Čebelar“ se sam priporoča.“ In res. Kdor ima list in ga bere, ga ne bo svoj živ dan pustil. Kdor ima še vse številke, naj zdaj koncem leta vsaj površno še enkrat pregleda, koliko zanimive tvarine je prinesel samo ta letnik. Če je sploh mogoč tak čebelar, ki bi mogel reči, da ga vse to nič ne briga, dobro, potem naj ga le pusti, in društvu ni treba biti prav nič žal po takem čebelarju. Seveda so pri društvu tudi udje-nečebelarji, ki strokovnih člankov ne beró, ker ne morejo imeti zanimanja za stvar, s katero se ne ukvarjajo, ali ti so pri društvu, samo da ga podpirajo. Njim bodi za njih požrtvovalnost na tem mestu izrečena posebna zahvala. Nekateremu človeku je pa menda pač prirojeno, da mora čez vsako stvar zabavljati, naj jo ume ali ne. Tak nezadovoljnež si seveda domišljuje, da sam vse vé, drugi pa, ki res kaj vedo, pa cenijo njegovo znanje na nič. Takega čebelarja (?) se ne prime nobena reklama, tudi če bi prebral Jurančičev članek „V okvirju naše organizacije“, ki je v današnji številki, in ki ga za reklamo priporočam vsem članom.

Druge reklame ni potreba. Izrekam samo še vsem cenjenim sotrudnikom prisrčno zahvalo za vse gradivo za „Čebelarja“, ki jim bodi v trajno čast, se priporočam še za nadalje, jim voščim vesele božične praznike in srečno novo leto! Vnaprej veljaj to voščilo tudi prihodnjim sotrudnikom kakor tudi vsem posameznim članom.

Urednik.

Čebelarjevo opravilo v decembru.

Janko Vodopivec, Kamnje pri Gorici.

Mesca decembra bodi okrog čebelnjaka kolikor mogoče mir, ki je čebelam tako potreben. Čebele so tesno združene, da se obvarujejo mraza. Nimajo prejšnjega nagnenja do izletov. To pa vsled tega, ker ne dobé v naravi ničesar, kar bi zamogle donášati v svoj dom. Ravno to brezdelno žitje jim podaljša kratko odmerjeno dobo življenja. Vsled tega mora obračati čebelar posebno pozornost, da je popolen mir okrog uljnjaka. Da miši in rovke ne nagajajo, naj bodo nastavljene primerne pasti. Mačka pa naj ne gospodari in šari po panjih, ker s takim ali enakim vznemirjanjem bi čebele nepotrebno preveč pile medu, kar ima potem gotovo slabe posledice.

Ravno tako je treba kaj ukreniti proti pticam, ki bi silile preveč do panjev. Tu so na pravem mestu razna plašila, bodisi klepetci, ali skopec, narejen iz kurjih peres. Posebno dobro opravlja svojo službo „slamnati mož“. Gotovo pa je, da se ptice vsemu temu privadijo; zaradi tega pa treba te oblike strašilom menjati. Ponekod odganjajo ptice s streljanjem s puško, ali celo s strojno pripravo itd. Vsak čebelar naj poseže po sredstvu, ki odgovarja njegovim razmeram in potrebam. Solnčne žarke bilo bi tudi po potrebi omejiti. Čebele se sicer morajo očediti in sprazniti, a ni treba, da bi se vsak dan prašile, če nastopijo stalno lepi dnevi. No, do sedaj ni bilo treba mnogo senčiti, ker je tako skoro neprestano oblačno in deževno vreme. Za čebele je to prav ugodno. Treba je vendar, da se mesca decembra do dobra spraše in očedijo. Potem smo gotovi srečnega prezimovanja. Kar nas je čebelarjev v toplejih krajih, smo gotovi, da nastopi nekaj lepih dni koncem tega mesca, ki bodo služili čebelam v prašenje. Po tem osnaženju bil bi šele čas, da se prenese čebele v kako zaprto suho shrambo, ali pa naj se popolnoma zakrije letalnica in sploh celo pročelje čebelnjaka ter tako zabrani dohod solčnih žarkov do panjev. Za obsenčenje služi prav dobro debelo nadeta turšična slama. Tako zadelane ostanejo čebele do približno sredi februarja, to je, dokler se narava na novo prebudi. Zpomniti si pa moramo, da je treba pustiti panjem žrela odprta vselej, naj bodo ti zunaj ali znotraj. So namreč vedno nekatere čebele, ki oslabe v grozdu in padejo na panjevo dno; te potem delavke spravljajo iz panjů; ako je ta zaprt, vlačijo mrtve čebele na levo in desno. Druge pa slutijo svoj pogin, so navadno bolj napolnjene in iščejo ravno tako izhoda; ako ga tudi te ne dobé, začne se potem plašno vrvenje, kar privede tak panj h gotovemu poginu, ako čebelar ne opazi tega še pravočasno.

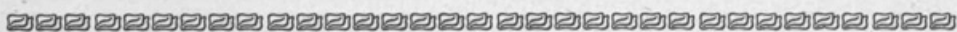
Ako so čebele na prostem in odprte, naj bo vedno pripravljen napaľalnik, v kojega se lahko naliva po nekoliko gorke vode. To obvaruje premnogo čebelic gotove smrti.

Dasiravno je mesec december takorekoč mrtev za čebele, se mora vendar čebelar tuptatam prepričati o stanju v panjih. Vlada v njih popolen mir z lahkim, brnečim plapolanjem kril, je to povsem dobro znamenje. Ako pa bi slišal kako močnejše sikanje in drhtenje, je gotov opomin na kako neugodnost,

katero treba nemudoma odpraviti. O suhih, vetrenih, mrzlih dneh zna biti kriva temu žeja. No, letos, kakor kaže, se ni bati žeje. Kedar je vlažno vreme, je vedno dovolj vode v panju, nastale iz vodene pare v panju. Panjev ni potrebno odevati z gorko odejo. Ta bi znala sedaj večkrat škodovati.

Čebelar naj za kratek čas in v spopolnjenje svoje čebelarске znanosti zopet prebera čebelarске knjige in izišle letnike „Čebelarja“. O prostem času naj obišče sosednje čebelarje, pri kojih se v razgovoru o čebelah prebije par veselih ur v spodbudo in razvedrilo.

Kakor slednji obrtnik, kmetovalec itd., naj tudi čebelar zaključi svoj račun dohodkov in izdatkov. To mu pokaže, za koliko je njegovo čebelarstvo napredovalo v preteklem letu. Dasi ne bode bilanca kazala povsem ugodnega izida, vendar ga naj to ne ovira, da bi se prihodnje leto še tesneje ne oprijel v kri vcepljenega čebelarstva. To pa z vsem opravičenjem. Čebelarji! ali nam od vseh strani ne doni na ušesa, da se takó slabega leta za čebelarstvo sploh v Avstriji še ne pomni? Ali nas to ne navdaja z upom na boljšo prihodnost? Upajmo torej in se z vstrajnostjo oklenimo zapričeteга dela, pa se nam potoči še marsikatera kronica v naše mošnjičke. Da se ta želja spolni že v prihodnjem letu vsem čebelarjem, je edino srčna želja moja, ter želim srečno novo leto 1911.

V okvirju naše organizacije.

Ivan Jurančič.

Dandanes se uspeh vsakega podjetja, vsake stroke, vsakega stanu suče okrog organizacije. Posameznik ostane napram združenju — takorekoč napram „velesilam“ — osamljen, nezmožen; ne more tekrovati z istimi ne v produktivnem, ne v strokovno-izobraževalnem, ne vnovčevalnem oziru, zato njega uspeh zaostaja in s časom gineva.

Kakor se to opaža v vseh strokah, istotako i na čebelarškem polju. Vsak misleč čebelar bo pritrđil, da se dandanes uspešno čebelarjenje brez organizacije in brez društva niti misliti ne more. Sicer je še naša čebelarška organizacija tu in tam pomanjkljiva, saj se vse naenkrate ne da doseči in izvršiti, a nedostatki se zamorejo v teku par prihodnjih let izpopolniti, le dobre volje, „čebelne“ marljivosti in vstrajnosti je treba!

Ako pogledamo nazaj v preteklost, bomo opazili, da je danes marsikaj dobrega, koristnega in potrebnega, česar pred kakimi 15 leti nismo imeli. Brez društvenega delovanja bi marsikaj pogrešali, brez česar bi se dandanes čebelarjenje slabo izplačalo, da, v nekaterih krajih celo onemogočilo, ko se vendar ravno v dandanašnji dobi časi naglo in silno izpreminjajo. Koliko čebelarjev je, ki zahvaljujejo edino le čebelarškemu društvu, društvenemu listu, poučnim shodom, izobraženejšim čebelarjem itd., da so postali čebelarji, ali da so svoje znanje izpopolnili, se za stvar bolj navdušili in tako svoje dohodke izboljšali. Usojam si trđiti, ako bi še danes na Slovenskem ne imeli nobenega čebelarškega društva, bi nam naše čebelarstvo nudilo tužno sliko, ter bi ne

bilo niti polovico toliko čebelarjev, kot pred ustanovitvijo današnje čebelarske organizacije.

Misleči čebelarji se tega zavedajo, da so potom društva dospeli na današnje stališče; a čutijo tudi delujoči faktorji, da je trebalo premagati mnogo težkoč in ovir, žrtvovati veliko duševnih, telesnih in gmotnih sredstev, da organizacija doseže svoj namen, da stroka napreduje ter se dvigne na površje časa. Pomislimo le, koliko današnjih čebelarjev še pred desetimi leti ni poznalo izmetalnice, premakljivega satnika, umetnega sata in vsega, kar je z umnejšo prakso v zvezi! Pripoznati se mora naravnost, da je to sad organizacije. Gotovo bi tudi kak posameznik tu ali tam prišel do tega slučajno po kakem tujem časniku ali strokovni knjigi. Pa to bi ostalo last posameznika po staroveškem čebelarskem egoizmu, kakršnega smo žalibog že stareji čebelarji v svojih začetnih letih bridko čutili. V društvu pa se vsaka dobra stvar, oziroma koristna iznajdba lahko naglo razširi, postane takoj socialna last, ter se goji tisti blagi, človekoljubni duh, da tudi svojemu sočebelarju radi in z veseljem postržemo s tem, kar nam ugaja in nam je koristno.

Razni drugi narodi imajo v čebelarsko-organizatoričnem delovanju že 50—60 letno dobo za seboj, kar je posledica, da imajo močna društva, ki so zmožna marsičesa, kar še nam ni mogoče. Mi Slovenci pa v tem oziru delamo uspešno šele 13 let, oziroma na Štajerskem posebej le osmo leto. Vsekako pa smemo trditi, da naše delo ni bilo prazno; uspeh je zagotovljen in v prihodnost smemo zreti z dobrim upanjem.

Da pa zamore strokovno društvo uspešno delovati, se razdeli v podružnice, katere prevzamejo velik del delovanja osrednjega odbora ter istega izdatno podpirajo. To se je izvršilo in se še vrši po vseh krajih Slovenije, kjer je za to potreba, ali kjer se to želi. V tem oziru si dovoljujem v okrožju „Slov. čebelarskega društva za Sp. Štajersko“ čč. čitateljem, oziroma podružnicam nekoliko prijateljskih, a dobrohotečih nasvetov podati.

Na svojih večletnih potovanjih sem opazil, da nekatere podružnice jako dobro napredujejo, dočim druge ne pokažejo nikake izpremembe, tretje životarijo ali celo nazadujejo. V čebelnem panju ne more samo matica ljudstva vzdigniti, pa tudi ljudstvo samo brez matice se ne more vzdržati ali celo višje povspeti, ampak oboje je potrebno za obstanek in razvoj. Pri podružnicah torej uspeh ni odvisen samo od odbora, oziroma vodstva, ne samo od članov, temveč oboje mora biti dobro in delavno. V podružnicah, ki prirejajo vsako leto poučne shode in sploh vsestransko svoje posle vestno izvršujejo, raste pa tudi število dobrih, strokovno izobraženih čebelarjev. In ravno takih nam je potrebno. Društvo ni še močno, ako ima veliko število članov, med katerimi je mnogo mlačnih ali drugače nedelavnih, ampak vsi člani naj delajo vsak po svojih močeh; četudi njih število ni bogve kako veliko, vendar tako društvo lahko razvija svojo moč. Vsak član naj uvažuje, da delajo vsi skupno v blagor posameznega. Imamo podružnice, ki imajo že lepo število vrlih, dobro izvežbanih čebelarjev, kateri dobivajo od čebel lepe dohodke, po 2—6000 K na leto. Razun tega pa še imajo po več sto kron skupnega podružničnega premoženja.

Dragi moji! Ali ni to v veliko korist naše slovenske domovine? In velik del tega uspeha je zasluga čebelarških društev. Koliko bi se torej našemu teptanemu narodu lahko koristilo — takorekoč sicer izgubljenega denarja iz zemlje izvabilo — ko bi vse podružnice tako zgledno, marljivo delale ter se še v primernih krajih nove ustanovile!

Uspešno delovanje podružnic bi obsegalo nekako naslednje:

1. Točno uradovanje. Vsaka podružnica naj si nabavi blizo prst debelo knjigo za zapisnik, v katerega zapisuje imenik članov, občne zборе, letne račune, odborove seje, poučne shode in njih uspeh, uspeh delovanja, n. pr. kako se je denar porabil, kaj se je kupilo, komu se je dalo itd.

2. Redno zborovanje. Občni zbor se naj vrši v istem roku, kakor osrednji odbor zahteva. Pri tem se razun oficijelnih točk, letnega poročila, vplačevanja udnine, volitve itd. še vrši natančna izpolnitev vposlane statistične pole, kako krajše predavanje, se določi načrt delovanja za prihodnje leto, t. j. čas in število odborovih sej, poučni shodi itd.

3. § 23. društvenih pravil pravi: okrajne podpore pripadajo podružnicam okraja po istem razmerju (po razmerju članov, ako je v enem okraju več podružnic). Podružnice naj prosijo torej za letne podpore pri okrajnem odboru in pri denarnih zavodih istega okraja. Po računskem sklepu se pokaže gmotno stanje in občni zbor določi, kaj zamore podružnica s prebitkom storiti. Nekatere podružnice kupijo orodje za skupno rabo, n. pr. izmetalnico, stiskalnico za umetne sate itd. Izmetalnica se za skupno porabo najmanj priporoča, ker ob času uporabe bi jo vsi naenkrat radi imeli; tudi glede gnilobe je nevarno, ker se v slučaju bolezni lahko kar naenkrat okuži cela podružnica. K večjemu se moreta zadovoljiti po dva člana z eno izmetalnico. Bolje je, da se dá revnejim čebelarjem primerna podpora (gotovi del kupnega zneska) za nabavo izmetalnice, in sicer pod pogojem, da se podpora v resnici v ta namen porabi.

Stiskalnica za umetno satovje je bolj pripravna za skupno rabo, mora pa se izročiti za to izvežbanemu članu, kateri izdeluje vsem članom satovje proti majhni odškodnini ter je vsak čas napram podružnici odgovoren za stiskalnico. Da bi stiskalnica krožila od člana do člana, ter bi si sate vsak sam vlival, ne kaže, ker se v nevehčih rokah prehitro poškodeuje in pokvari.

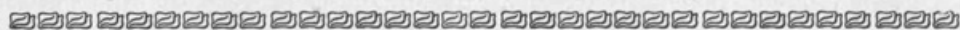
Izmed vsega orodja je za skupno rabo najbolj pripravna stiskalnica za vosek. Ta ni v nevarnosti glede poškodovanja, in člani imajo časa dovolj, da eden za drugim svoj vosek sam očisti, če tudi v zimskem času.

Večji čebelarji pa morajo itak imeti vsak sam vse potrebno orodje, in ne bilo bi lepo, ko bi taki podružnične ugodnosti neprimerno izrabljali na škodo revnejih tovarišev in začetnikov.

4. Razun dozdej navedenega se podružnični denar najbolje v prid članov porabi, ako se nakupi manjšega orodja ter se isto potrebnejim porazdeli, za dražja orodja pa se sploh dajejo prispevki kot podpore. Tudi pravilni panji se lahko nakupijo in začetnikom porazdelijo, ali se delijo nagrade manjšim čebelarjem za najboljša ljudstva itd.

5. Podružnice, katerim so pristopne izdatneje podpore ter razpolagajo z večjim kapitalom, si umislijo društven čebelnjak, ki jim nese lepe obresti, ako je v dobri oskrbi.

Tako in enako naj bi torej delali vsi v prosep družtev in v korist posameznega. Ob občnem zboru naših podružnic, oziroma ob slovesu tekočega leta in desetletja sklenimo vsi, da hočemo v prihodnje napeti vse svoje moči v prid čebelarški organizaciji in v procvit slovenskega čebelarstva ter delati, ne kakor troti, temveč kot prave čebele. Ko se bomo zopet čez desetletje ozirali nazaj v preteklost ter se veselili krasnega uspeha, bo vsak izmed nas navdušen lahko zaklical: „Tudi jaz sem storil po svojih močeh za tako lep razvoj slovenskega čebelarstva!“ V to pomoz Bog!

Čebela v zakonu.

Zdolšek.

(Dalje.)

B. Zakon za Koroško glede potovanja s čebelami v pašo od dne 24. februarja l. 1885 št. XI.

§ 1. V svrhu izkoriščenja ajdnega cvetja prepeljejo se lahko čebele v take kraje, kjer se nahajajo razsežna, z ajdo obsejana polja, iz drugih krajev dežele in se smejo tam pustiti od 15. avgusta do 8. septembra.

§ 2. Tuje čebele se morajo tako postaviti, da so oddaljene od vseh strani od domačih ali že poprej vpeljanih tujih čebel v taisti ali sosedni občini v ravnini najmanj 1200 metrov, na hribih najmanj 2000 metrov.

§ 3. Vsak uvoz tujih čebel mora tisti, ki hoče to dovoliti, najpozneje do 1. avgusta županu naznaniti.

Ta sme zgoraj navedene daljave za jedno tretjino znižati, če se glede na krajevne razmere in na število v občini se že nahajajočih domačih in tujih čebel ni bati škode za taiste, ali če so prizadeti čebelarji s tem zadovoljni.

§ 4. Uvoz tujih čebel v svrhu paše v občino se lahko prepove, če izjemne letne razmere ne dajo pričakovati ugodnega razvoja ajdnega cvetja, in se je zaradi tega bati znatne škode za domače čebele ali sadjarstvo vsled uvoza tujih čebel.

Če nastopi ta bojazen vsled uničenja za pašo potrebnega cvetja šele po uvozu, ali če je škoda že nastala, se lahko odredi, da se po velikosti nevarnosti ali vse, ali samo del tujih čebel prenese, in če potrebno, iz občine odstrani in sicer najprej taiste, ki so se pozneje kot druge vpeljale. Prepoved uvoza kakor tudi omenjene odredbe sklene občinski odbor, v nujnih slučajih župan sam proti naknadnemu odobrenju.

§ 5. Občine so opravičene za sprejem tujih čebel v občinskem okolišu naložiti in iztirjati pristojbino, toda ne več kot 16 vinarjev za vsak panj in za vsako posamezno pašo; ta pristojbina, ki jo mora lastnik zemlje odrajtati, se mora na zahtevanje zadnjega primerno znižati, oziroma vrniti, če se naj (§ 4.) odstranijo na njegovi zemlji postavljene čebele pred potekom paše.

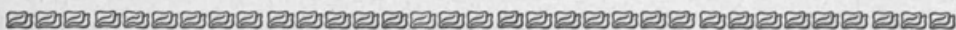
§ 6. Prevažati se sme čebele le ponoči, in če je jedna noč prekratka ter še prihodnja potrebna, se čebele, če žrela niso zamrežena, po dnevi ne smejo puščati ne v vaseh, ne pri posameznih hišah, ne na cestah, ampak se morajo postaviti daleč od takih predmetov na polja, ali kakem travniku ali pašniku, kamor ne pridejo redno ljudje, vozniki ali živali; tudi se morajo stražiti; na takih krajih smejo čebele podnevi letati.

§ 7. Proti odredbam, storjenim na podlagi tega zakona se sme prijaviti v treh dneh ustmeno ali pismeno priziv (pritožba) na občinski odbor; proti sklepom zadnjega gre priziv v smislu § 88 občinskega reda na deželni odbor, sklep sam pa se sme v zadnjem slučaju izvršiti.

§ 8. Prestopki tega zakona se kaznujejo po predpisih § 57 občinskega reda od župana in dveh občinskih svetovalcev z globo od 2—80 kron ali pa z zaporom od 6 ur do 8 dni. Globe padejo v ubožni zaklad občine, v katerej se je prestopek zakrivil.

Priziv proti takemu odloku občine gre na politično oblast in se mora prijaviti v treh dneh pri županu pismeno ali ustmeno. Proti dvema enako se glasečima odlokoma ni daljne pritožbe. Kaznivost pa zastari, če se proti obdolžencu v treh mescih od dne storjenega prestopka ni vpeljala preiskava.

(Dalje prihodnjič.)

Zimsko kramljanje.

J. Kosi, Celje.

Sedaj pa spavaj ljub'ca moja,
uživaj svoj'ga truda sad,
saj bodeva se vid'la zopet,
ko prišla gorka bo pomlad.

Tako nekako je mislil marsikdo izmed nas, ko je zadnje delo vzimljenja dokončavši lahnih korakov zapustil svoj čebelnjak.

Med tem je kruta zima z belo odejo pokrila hrib in plan, in nam preostaja časa za zbijanje panjev in premišljevanje o doživljajih pretečenega leta.

Imel sem priliko sprejemati v teku tega leta šest različnih čebelarških listov. Lahko trdim, da usoda tem listom ni bila tako mila, kakor je našemu društvenemu glasilu pri marsikaterem čebelarju, namreč da počiva neprerezan in neprebran na polici, dokler se ga ne usmili kaka okusna klobasa in si ogrne svoj tolsti trebušček z njim, ampak pregledal in prebral sem od prvega do zadnjega vse s precejšnjo pozornostjo. Marsikaj dobrega sem našel v njih, prepričal se pa tudi, da so si še najboljši čebelarji v marsikaterih točkah needini in drugi pobija ravno isto, kar prvi trdi.

Jako važno vprašanje v čebelarstvu je gotovo vzimljenje. In ravno v tej točki so nasprotja velikanska. Tu trdi pisec, da se mora vzimiti toplo, tam, da je najbolje vzimiti mrzlo, tu, da se naj pustijo žrela popolnoma odprta, tam, da potrebuje čebela v zimi le malo zraka, in se morajo žrela zožiti itd. Sicer pa ni čuda, saj še zdravniki pri človeku niso edini, ali je bolja za

njega topla ali mrzla spalnica. Gotovo pa je, da se v topli spalnici laglje vstane in gre po opravih, medtem ko se v mrzli človek težko loči od postelje, osobito če ni posebne sile. Enako je pri čebelah.

V čebelnjaku prezimljamo toplo, v paviljonih, kateri so izpostavljeni snegu in mrzlim vetrovom, pa mrzlo.

V čebelnjaku so čebele v zimi bolj nemirne, silijo pri vsaki priliki na prosto in jih torej več pade. V paviljonih je pozimi mrtvaška tišina, ne gane se do pomladi nobena čebelica, mrtvih je jako malo in tudi nobenih znakov griže.

Vendar je razvoj ljudstev v čebelnjaku v pomladi veliko intenzivnejši kakor v paviljonih, in ljudstva postanejo torej prej močna, kar je v tukajšnjem kraju, kjer imamo zgodnjo pašo, precejšnje vrednosti.

Mislím torej, da bi se moralo pri načinu, kako naj se vzimlja, tudi ozirati na krajevne razmere.

O panjih so prinesli omenjeni listi precejšnje število sistemov, od katerih so seveda vsi vprek najbolji.

Čitanje teh časopisov me sicer ni spravilo iz ravnotežja, ker vaju sem čebelariti po svoji trmi, ne oziraje se na različne trditve, in sicer ne na svojo škodo, vendar čebelarju začetniku ne bi svetoval brati toliko listov, ker postal bi lahko popolnoma konfuzen. Naj se rajši drži domačega lista in kake dobre knjige. Trditev, da naj začetnik začne čebelariti z več sistemi, da se bode prepričal, kateri je boljši, zdi se mi jako nepraktična, ker uspeh čebelarstva je vendar odvisen od spretnosti in metode, ne pa toliko od sistema, in ravno spretnosti manjka začetniku. Pri enem sistemu postal bode gotovo prej spreten in praktičen, ko pri raznih.

Tudi gospodje predavatelji naj se ne bi preveč vezali pri shodih na različne sisteme, recimo tiste, s katerimi sami čebelarijo, in vse drugo grajali, ker čebelarstvo pri nas ne nese toliko, da bi vsakdo lahko takoj vse svoje panji vrgel med staro šaro in si za drag denar naročil druge. Marsikateri čebelar si izdeluje sam panji, in sicer po meri svojega prvega panju, ki si ga je kje kupil.

Ta panj se razlikuje nekaj milimetrov od društvene mere, vendar čebelari se v njem dobro. Dotični čebelar ima veselje s svojim delom in pričakuje z veseljem predavanja in pohvale od predavatelja. Kakšno pa je njegovo presenečenje, ko sliši samo grajo radi tistih par milimetrov.

Radi te graje pa ne zavrže svojih panjev, pač pa izgubi veselje in ni ga več k nobenemu shodu.

Kakor rečeno, je uspeh odvisen od spretnosti in metode. Naj se torej vzgojujejo dobri in spretni čebelarji, kot taki bodo potem sami videli, kateri panj jim bolj sodi. Saj tudi panji se morajo ravnati po krajevnih razmerah.

Skoraj nič ali vsaj jako malo se je pisalo o panju dunajske mere, katerega večinoma rabimo v celjski okolici. Edino dunajski „Bienenvater“ mu je enkrat napravil laskav poklon, ko je neki začetnik v omenjenem listu vprašal s kakim panjem naj začne čebelariti, ali morebiti z avstrijskim širokosatnim panjem manjše mere, ker mu je originalen prevelik, rekoč: „Zakaj

si hočete vpeljati nove sisteme, ker je vendar naš stari dunajski panj kot preizkušen dober". Nasproti temu pa je gospod Žolnir iz Olimjega dal našemu dunajčanu v „Čebelarju“ majhno brco in se čudil, da smo ravno ta panj priporočali tvrdki Majdič v Celju v zalogo, povedal pa nam ni, katerega bi bilo bolje priporočati, da bi bolje zadostoval našim razmeram.

Mislím torej, da še lahko ostanemo mirnim srcem pri našem dunajčanu, saj pregovor pravi, da je tista žena najboljša, o kateri se najmanj govori.

In tako nekako bo morebiti tudi pri panjih.

Naše opazovalnice.

Poročevalec Jos. Verbič.

Mesečni pregled: oktober 1910.

Kraj	Učinek tehtanega panjů								Poraba	Temperatura			Izletnih dnevov	Dnevov					
	Donos			Upad			Najvišji donos	Dne		najvišja	najnižja	Srednja mesečna		z dežjem	s snegom	s solncem			z vetrom
	Mesečna tretjina															0	1/2	celi	
	1	2	3	1	2	3													
Ilirska Bistrica	—	—	—	—	10	—	—	—	10	22	2	11 ⁶	23	9	—	6	13	12	17
Bitnje pri Boh. Bistrici	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Kranj	—	—	—	50	45	47	—	—	142	20	—	11	7	9	—	12	8	11	10
Ljubevč pri Idriji	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Metlika	—	—	—	10	20	10	—	—	40	22	1	11 ²	17	15	—	11	19	1	31
Nabrežina	—	—	—	90	80	70	—	—	240	30	10	18 ⁶	30	10	—	6	4	21	16
Podgorje pri Kamniku	—	20	10	40	55	35	15	19	100	28	—	13	17	10	—	12	9	10	20
Struge pri Dobropoljah	—	—	—	—	30	20	—	—	50	21	3	9 ⁵	15	14	—	17	2	12	24
Sv. Duh na Ostrem vrhu	70	—	—	—	30	50	—	—	10	20	3	11	21	7	—	13	14	4	—

Števila v kolonah „Učinek tehtanega panjů“ in „Poraba“ izražajo *dkg*.

V poročilu za mesec september bi se morala imenovati deseta kolona „Poraba“ ne „Prebitek“.

Ilirska Bistrica. Ker smo letos odvezli ljudstvom koncem julija in začetkom avgusta umetne roje in ker se čebele vsled slabe paše v ajdi niso povoljno razvijale, vzimili smo srednje močne. S krmljenjem smo se tako zakasnili, da je bilo delo šele koncem oktobra končano. Žnidaršič.

Kranj. Mesec oktober je bil večinoma lep, le proti koncu nekoliko neprijeten. Umevno je, da ni bilo nikake paše, pač pa so se čebele dobro prašile, kar bo na prezimovanje dobro vplivalo. Tehtani panj, kakor tudi

deset drugih, sem preselil v svoje nove panji s podolžnim delom. Tako pozno seliti ljudstva, se mi je zdela nevarna poizkušnja. Zato sem vzel zanjo le bolj slabe plemenjake, ker bi bila v nasprotnem slučaju škoda le prevelika.

Konjedić.

Nabrežina. Vreme je bilo ves mesec zelo prijetno. Lepi solnčnati dnevi so dali čebelicam priliko, da so nosile obnožino. Tudi za prihodnji mesec si želimo nekoliko takih dni, potem pa počitek, dokler ne oživi zopet narava.

Sila.

Podgorje. Pri nas smo imeli tudi nekaj lepih dni, tako da so čebelice v drugi tretjini še pridno prinašale obnožino. Opazil sem, da je teža panjev ob dnevih izleta precej padla. Vzumljenje je končano, in kdor ni štedil s krmo, lahko mirno pričakuje zimo.

Sallath.

Sv. Duh na Ostrem vrhu. V prvi tretjini mesca je tehtnica kazala 70 *dkg* donosa. Nastal je edino le vsled ropanja, ker paše ni bilo nobene. Čebele smo dopitali s sladkorjem, ker medu vsled skrajno slabe letine ni bilo.

Jakob Gradišnik.

Iz Loke v Istri. Željo imam popisati Halleyjevo leto, v kolikor se tiče mojega čebelarstva. Zima je bila prav mila, tako da je bilo ob največjem mrazu samo 4° C pod ničlo. Vsled tega so čebele prav dobro prezimile. Matice so že v januarju zastavile obilo zalege, da je bilo že v zgodnji pomladi mnogo mladih delavnih moči. Dobra paša se je začela z dnem 10. marcija, namreč na mandeljnu, marelici, breskvi ter na zgodnjih črešnjah. Na Veliki petek, to je bilo 25. marca, so trotje iz močnejših panjev že prav živahno letali, iz česar sklepam na prve roje navadno čez 20 dni. Sploh mi je šlo vse čebelarstvo do 1. aprila prav po volji, tega dne pa kakor bi mrtvoud udaril v čebele. Ni bilo več slišati prijetnega šumenja ne pred čebelnjakom in tudi v panjih ne, pač pa je bobnela silna burja ter nesla dež in sneg pri 3° C pod ničlo. Sreča v nesreči, da je trajalo to vreme samo tri dni; dne 4. aprila so čebele zopet lahko izletele po vodo, pa samo po vodo, ker veter, dež in sneg so uničili vse takratno cvetje. Ker ni bilo branja, so pričele čebele izmetavati zalego. V tem postnem času sem pital plemenjake vse od kraja, da niso preveč zaostali. Paša se je odprla zopet dne 11. aprila in pri prav ugodnem vremenu so cvetele pozne črešnje, potem hruške, jabolane, slive in drugo drevje. — Rojev sem imel obilo; nekaj plemenjakov mi je dalo celo po štiri

mladce. Radi pomanjkanja panjev sem moral družiti slabeje roje, mnogo pa mi jih je prišlo ob matico, ko so šle na obhojo. — Majnika je bila prav dobra paša, da sem od treh panjev, ki jim nisem pustil rojiti, natočil pri dvakratnem odjemanju (24. maja in 14. junija) skupno 80 *kg* medu. Seveda so ti panji velikega sistema. Posnel sem jih namreč po Žnideršičevem panju, samo da so okvirji nekoliko manji (38×23 *cm*), zato pa v tri nadstropja. Narejeni so po štirje panji skupaj, da se štedi pri lesu, in ima to še nekatere druge prednosti. — Jesenska paša na žepku (satureji) je prav malo izdala ker je bilo vreme deževno in vetrovno. Pri vsem tem vremenu so čebele z mirno vestjo uživale spomladi nabrani med, ne meneč se, kaj bo pozimi. In tako imamo letos tod prav lahke panji čez zimo, in nadejati se je spomladi mnogo mrličev. Pa kaj bi jih tudi ne bilo, ker so prišli tukajšnji čebelarji po svoji dvajset- do tridesetletni izkušnji do tega, da derejo za med le prejšnje plemenjake, za med za pleme pa puščajo samo istoletne roje. Letošnji roji, posebno drugci in trekovci imajo povprečno približno do novega leta medu. Da bi pa čebelarji pitali, do tega niso prišli. Ko sem videl to njihovo pomanjkljivo vednost, sem jim priporočal našega „Čebelarja“, ki so ga jako potrebni. Oni pa so mi odgovorili, da se je sedaj izpolnilo prerokovanje starih pradedov, ki pravi: Gorje kmetu, ko bo bral časnike. Res je pa le, da gorje kmetu kakor drugim slojem, ki nočejo brati časopisja svoje stroke. — Letos obhajam petletnico svojega čebelarstva. Pričel sem z enim panjem in sem pričebelaril v tem času do 50 panjev, ki jih pri letošnjem ljudskem štetju vse objavim. — Sedaj lepo pozdravim vse čebelarje v krogu čebelarskega društva in voščim v prihodnje bolj medeno leto, kot je bilo letos.

Andrej Sever Ivanov.

Poizkusi. Če imaš naduho, če kašljaš, si hripav ali zasližen, zmešaj čebulin sok z medom ter to uživaj večkrat po malem, pa Ti bo gotovo odleglo. Laglje boš pa užival to preprosto domače zdravilo, če vliješ na zmečkano čebulo kozarec močnega kisa, iztisneš skoz čedno platno in močno osladiš z medom. Vzemi vsake pol ure za čajno žlico te tekočine in videl boš, kako Ti bo pomagalo. Da ozdraviš, Ti tudi „Čebelar“ želi.

Sredstvo zoper čebelni pik. Zoper čebelni pik se priporoča brez števila sredstev. Kdor ima strah pred čebelami, naj si zapomni še tole: 30 gramov menthola, 40 gramov vinskega cvetu in 100 gramov glicerina se zmeša mrzlo

ter s to zmesjo namaže lice in roke. Bajе čebele potem ne pikajo, če pa le vendar katera piči, bolečine niso hude. Ali pa več kaj? Kar s slino se pomazi, pa ti bodo bolečine tudi ponehale.

Lep in pomenljiv dar. Pred leti umrli pesnik Josip Pagliaruzzi, doma iz Kobarida na Tolminskem, je bil tudi čebelar. V svoji oporoki je zapustil več šolam — menda vsem v kobaridskem sodnem okraju — po 2 panjū čebel kot bi hotel reči: „Življenje teh vam bodi vzor!“ Fr. L.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje: Bral sem v „Kmetovalcu“, da namerava c. kr. kmetijska družba v Ljubljani započeti sporazumno s čebelarskim društvom izvoz kranjskih čebel v Ameriko in drugam. Vam je gotovo kaj podrobnejšega znano, zato prosim, odgovorite mi, kakšen način pošiljanja pride v poštev: roji, stabilni ali mobilni, ozir. eksportni panji? Zelo rad bi se namreč že to zimo v ta namen orientiral. Na tisoče najboljših čebelnih ljudstev pogine tu vsako leto z žveplom, jaz pa že leta sem razmišljam, kako bi mogel to preprečiti. Samo letos sem otel nekaj čez 200 panjev teh hekatomb. (A. J. na R. p. K.)

Odgovor. V prvi vrsti bo prišlo v poštev razpošiljanje plemenskih matic, pozneje mogoče tudi čebelnih ljudstev. Predno pa se vpeljejo kupčijske zveze z drugimi deli sveta, bo preteklo še par mescev. Med tem časom se bo izdalo navodilo o izreji plemenskih matic in druga obvestila potem okrožnic in „Čebelarja“. Za zdaj naj vam zadostuje toliko.

XI. odborova seja

dne 8. decembra 1910.

Poroča tajnik Hinko Zirkelbach.

Občni zbor se določi na Svečnico 2. februarja 1911.

Voditelju opazovalne postaje g. Niko Sallathu v Podgorju pri Kamniku se kupi nova tehtnica.

Tajnik se pooblasti, da izterja, če treba tudi sodnijskim potom tehtnico od nekega bivšega voditelja opazovalne postaje.

K seji povabljeni g. Aleksander Toman, od trgovinskega in poljedelskega ministrstva nastavljeni veščak o eksportu čebel in pridljen kmetijski družbi kranjski, poroča o načrtu eksporta kranjskih čebel in matic.

Nekaj dopisov se odstopi posameznim odbornikom v pretres.

Prihodnja odborova seja bo na Sv. Treh kraljev dan.

Naznanila osrednjega društva.

Podružnicam.

Podružnice vljudno prosimo, da pri pošiljanju imenikov natančno navedejo ime, kraj, pošto svojih članov, poleg tega pa tudi naznanijo one vasi, oziroma kraje, ki spadajo v delokrog podružnice, da moremo pozneje uvrstiti v podružnice tudi one člane, ki se naznanijo pri osrednjem društvu. S tem se prihrani tajništvu mnogo dela in bo red pri podružnicah.

Tajništvo.

KRANJSKE PODRUŽNICE.

Podružnica Kozje ima občni zbor v nedeljo, dne 18. decembra ob 2. uri popoldne v Kozjem. Volitev, predavanje in pobiranje udnine. Žolnir.

Čebelarska podružnica v Lazah pri Planini ima svoj redni občni zbor dne 8. januarja l. 1911. ob 3. uri popoldne v gostilni pri g. Francu Leskovcu v Lazah št. 25 s sledečim vspeedom: 1. Poročilo predsednika. 2. Poročilo blagajnika. 3. Plačevanje udnine. 4. Volitev odbora. 5. Predlogi in nasveti. Čebelarji udeležite se v obilnem številu! Udje, ki se ne morejo udeležiti zborovanja, se prosijo, da pošljejo udnino do občnega zbora, da ne bo celo leto sitnosti s sprejemanjem udnine. Udnina naj se blagovoli poslati na naslov: Jožef Klančar, Laze št. 36, p. Planina pri Rakeku.

Klančar, t. č. tajnik in blagajnik.

Zahvala. Na prošnjo podružničnega odbora je slavno „Osrednje čebelarsko društvo v Ljubljani“ darovalo za l. 1910 podpore 30 K v svrhu nabave čebelarskega orodja za podružnične ude. Podpora je bila izdana v mescu aprilu. Za to podporo izreka podružnični odbor najtoplejšo zahvalo.

Podružnica na Robu, dne 15. oktobra 1910.

S. Koprivec, t. č. predsednik.

Čebelarska podružnica na Robu pri Velikih Laščah je priredila v letošnjem letu dne 8. maja poučni čebelarski shod. Glavni predavatelj je bil nadučitelj gosp. A. Likožar iz Ljubljane. Dasi se je vreme držalo „kislo“, vendar je prihitelo na ta shod mnogo čebelarjev. — Pazno smo sledili predavanju, ko nam je gosp. predavatelj opisoval vzimljenje čebel ter povdarjal, da so ponekod čebelarji svoje ljubljenske preslabo zapažili v jeseni, zato si do maja čebele še niso mogle opomoči, ker gotovo še ni bilo zadostno naraščaja: čebelne zalege in mladice. — Nato je gospod predavatelj omenjal

„dobroto“ medu, ki ga v svrhu pitanja kupimo od čebelarja, katerega pa ne poznamo. Lahko se nam pripeti, da dobimo med, ki je vse drugo preje nego „pristni“ med pitanec. Navsezadnje je v takih slučajih bolje poseči po sladkorju, kakor pa zastrupljati čebele v pomladi s slabim medom. Priporočati je itak tudi v pomladi pitanje s sladkorjem, saj čebele že izletavajo. — Opisoval nam je gospod predavatelj tudi eksportni panj, ki smo imeli priliko ogledati si ga. Glavno pri panjih s premakljivim delom je, da so pri vseh mere enake, da je mogoče predejeti sat iz enega v drugi panj. Lahko je tudi združevanje slabičev. Brez težave se izmetava med; odzameš med kadar hočeš. Pri premakljivem delu moraš pa vedno dati romičem prve nastavke satja, sicer ti jo čebele na tvoje čudo in jezo mahnejo kar čez romiče. Prvi nastavki naj bodo zmerom le čebelno satje, nikdar trotovo. — Tudi nam je gosp. predavatelj polagal na naša „čebelarska“ srca, naj nikar ne pripuščamo rojenja vnukov. Nimamo navadno nikake koristi ne od vnukov ne od izrojencev. Vnuk je prekasno izšel, njegov izrojenec pa navadno srečno ne izpraši svoje „ta mlade“. — Nato se je razvil prost razgovor. Na vsa vprašanja je gosp. Likozar poljudno, pa temeljito odgovarjal. — Končno naj pripomnim, da sta na naš čebelarski shod prihitela celo dva čebelarja (oče in sin) iz Sodražice. Nista se strašila dolge poti; pohvalno je omeniti, da so se udje naše podružnice, ki so oddaljeni celo eno do dve uri, udeležili shoda. Vsem čast! — Najiskrenejša hvala pa bodi izrečena gosp. jubilanu Likozarju — letos namreč obhaja svojo srebrno poroko — za njegovo požrtvovalnost in pouk. Oba jubilanta sta počastila naš shod. Ob tej priliki kličemo obema: Naj bi vama bila usoda mila še nešteto vrsto let, in naj bi nam bila dana prilika, da se snidemo tudi ob Vajinem zlatem jubileju! — Po shodu smo se zbrali v gostilni našega člana gosp. Ivana Bregarja k prosti zabavi. Ob tej priliki smo tudi nekaj „okroglega,“ nabrali za podružnico.

Naj bi mi vsi podružnični čebelarji oprostili, da poročilo ni zagledalo belega dneva preje. Za vsako številko „Čebelarja“ sem hotel sestaviti poročilo, pa me je ta zmerom prehitel. Saj veste, volja je bila dobra, meso bolj slabo, kakor letos pri naših čebelah.

Jožef Podlogar, t. č. tajnik.

Čebelarska podružnica na Robu. Na dan čebelarskega shoda dne 8. maja nabralo se je v gostilni gosp. Ivana Bregarja v podružnične namene 10 K 20 h, in na to, da so y neki deželi take čebele, kakor pri nas ovce, 70 h, skupaj 10 K 90 h, za kar bodi izrečena vsem darovalcem srčna hvala! Posebna zahvala našemu članu gosp. J. Zakrajšku iz Gradišča, ker je bil jako priročen pri pobiranju.

Janez Hiti, t. č. blagajnik.

ŠTAJERSKE PODRUŽNICE.

Čebelarska podružnica pri Sv. Križu na Murskem polju za okraj Ljutomer ima svoj redni občni zbor dne 26. decembra (na Štefanovo) ob 8. uri predpoldnem v šoli. — Čebelarji! ta dan pridite vsi na zbor in še privabite ter pripeljite tudi tiste, ki hočejo čebelarji postati. Tudi neude vabi odbor. Na veselo svidenje, dobro došli!

M. Kolar.

Podružnica za Novo cerkev in okolico prosi svoje ude naj pošljejo udnino za l. 1911 do konca mesca decembra t. l. gosp. blagajniku Juriju Gorenšku v Frankolovem ali pa podpisanemu. Pridobivajte tudi nove ude! Čebelarska uprava rada vidi, ako smo čebelarji redni.

Socketa, dne 24. novembra 1910.

Alojzij Arlič, načelnik.

Čebelarska podružnica za Novo cerkev in okolico si je izvolila na občnem zboru dne 20. novembra t. l. sledeči odbor: Alojzij Arlič, pos. sin v Socki, načelnik; Jurij Samec, veleposestnik v Novi cerkvi, namestnik; Henrik Karničnik, nadučitelj v Novi cerkvi, tajnik; Jurij Gorenšek, pos. na Frankolovem, blagajnik in Matevž Rednak, posestnik na Doberni, odbornik. Naj še povem, kako smo se imeli na občnem zboru, ki je bil silno živahen, ker je bilo zborovalcev nadvse veliko, namreč — berite tiho, da nihče ne sliši — štiri člani, od teh dva odbornika; prisotnih je bilo tudi nekaj prijateljev čebelarstva. Lahko si mislite, kako je bilo. Huda bitka bi bila nastala za mandate, ako nas ne bi bil potolažil gostilničar Miha Arlič z rujno vinsko kapljico in pa prijetno godbo, ki nam je svirala pri odmorih, ko smo se tudi kaj pametnega in veselega pogovorili. Tako smo torej zaključili to nadvse žalostno leto, kakršnega ne pomnijo stari čebelarji. Bog daj in sv. Ambrož drugo leto dosti rojev in pa polne posode sladkega medu. Dragi čebelarji, ne obupajmo nad tem letom, gotovo nas čaka boljša bodočnost. Torej pogumno naprej! — Vsem čebelarjem pa izrekam srčne pozdrave!

Al. Arlič, načelnik.

Čebelarska podružnica za Ptuj in okolico ima svoj redni občni zbor dne 18. decembra popoldne ob pol 8. uri v Rogoznici pri gostilničarju Franc Marčinko. K obilni udeležbi uljudno vabi

odbor.

Garantirano zanesljiv, doma pridelani

med - pitanee

12—11

5 kg 7 K.

Prodaja:

Iz garantirano čistega voska

umešno safovje

Prodaja:

1 kg 4 K 40 h.

FR. UNGER, Spodnja Šiška pri Ljubljani.

Stiskalnica na škarje za med in vosek je po ceni na prodaj.

MALA NAZNANILA.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le **dvakrat v letu.**

10—15 obljudenih Gerstungovih panjev z 12 satni proda spomladi Mihael Urbančič, železniški čuvaj, Mala Bukovica, p. Ilirska Bistrica. Iz 32 vzimljenih zamore si kupec kupljene izbrati. Cena po dogovoru.

Kdor želi naročiti **amerikanske preosnovljene panji**, naj stori to do konca decembra, da jih morem pravočasno izvršiti. Jakob Virient, posestnik in čebelar v Olševku št. 1 pri Kamniku. 2—1

Lovska psica istrske pasme, ki dobro goni in je dve leti stara, je naprodaj po dogovoru. Pavel Krevl, Trbovlje. 2—1
Ličen čebelnjak na prodaj. Natančneje se izve pri Jos. Milavcu, Planina pri Rakeku. 2—1
300 kg iztočenega zanesljivega ajdovega pitanca po dogovorjeni ceni proda Štefan Homan, Suha št. 30 pri Škofji Loki. 2

Prodaj 15 škafov medú garantiranega pitanca. Cena po dogovoru. Škafi so različni: od 25 do 50 kg. Martin Proj v Pevni, pošta Škofja Loka, Gorenjsko. 2
Čez 1000 kg medú garantiranega pitanca v škaflih razne velikosti kg po K 1·28, kakor tudi v plehnatih posodah po 5 kg K 6·80 s posodo vred ima naprodaj Mihael Zelnik, Dvorje, p. Cerklje. 2

Kranjska čebelarska zadruga v Ilirski Bistrici prodaja

trčan med garantirano čist, v 5 kg dežicah po K 8·50 franko, v 25 kg dežah po K 1·50 kilogram.

umetno satje iz garantirano čistega voska, za vsako mero prirezano, kilogram po K 4·50, zabojček s 3 1/2 kg vsebine za K 16—

Pri večjem odjemu znižane cene.

poštne prosto.

Svojim članom preskrbuje eksportne panji, kot jih je g. Žnideršič v 1. številki „Slov. Čebelarja“ opisal z okvirji in začetki iz umetnega satja po K 4—.

Kdor hoče postati član zadruga mora plačati vsaj 2 K na račun deleža in poslati podpisano pristopno izjavo. 12—12

Kranjska čebelarska trgovina v Višnji gori, Dolenjsko

priporoča **umetno satovje** iz čistega čebelnega voska, **vse čebelarsko orodje**, trčalnice, stiskalnice za vosek, kakor tudi **mizarsko orodje** po najnižji ceni. 10—8

Ceniki zastoj* po želji v hrvaškem, češkem ali nemškem jeziku.

Tvrdba kupuje vedno čisti čebelni vosek po najvišji ceni.

Dober dan, gospod sočebelar! Kaj pa pišete?

Dopisnico na

????

I. avstrijsko - šlezjsko zalogo čebelarskih potrebščin

FRANC SIMMICHU, Jauernig, avstrijska Šlezija

da mi pošlje **zastoj** nov cenik za čebelarstvo in perutninarstvo, ki ima tudi bilješko in zelo poučna mesečna opravila. Moji sosedi dobe od njega **trčalnice, panjove, umetno satovje, lovilnike, prašilčke in priprave za matično vzgojo, kadilnike, varovala pred pikom, priprave za umetno lego jajc, pitalnike in napajalnike, poizkuševalce za jajca, žičaste mreže itd.** in so bili zelo zadovoljni s ceno in blagom, zatorej bom v prihodnje tudi **jaz dobival blago od te tvrde.** 12—12

Udina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik „Slovensko čebelarsko društvo“.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.

